

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 1. 2024, sp. zn. 9 To 82/2023, ECLI:CZ:VSPH:2024:9.TO.82.2023.1

Číslo: 60/2025

Právní věta:

I. K naplnění skutkové podstaty přečinu zneužití postavení v obchodním styku podle § 255a odst. 1 tr. zákoníku postačí, za splnění dalších podmínek, existence úmyslu pachatele opatřit sobě nebo jinému prospěch, aniž by bylo nutné ho reálně získat.

II. Odvolací soud na podkladě podaného odvolání zruší podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. rozsudek soudu prvního stupně, kterým byl obviněný shledán vinným přečinem zneužití postavení v obchodním styku podle § 255a odst. 1 tr. zákoníku a byl mu uložen trest, a sám podle § 259 odst. 3 tr. ř. rozhodne o vině a trestu obviněného, zjistí-li po provedení dokazování podle § 263 odst. 6, 7 tr. ř., že závěry soudu prvního stupně o podstatě skutku jsou správné, pouze nebyla dostatečně prokázána výše dosaženého prospěchu a tuto vadu nelze dalším dokazováním odstranit. Přitom převezme učiněná skutková zjištění, s výjimkou závěru o výši prospěchu, a skutek kvalifikuje jako uvedený přečin. Vracení věci soudu prvního stupně by v takovém případě bylo v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti trestního řízení.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 31.01.2024

Spisová značka: 9 To 82/2023

Číslo rozhodnutí: 60

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Řízení o odvolání, Zneužití postavení v obchodním styku

Předpisy: § 255a odst. 1 tr. zákoníku

§ 258 odst. 1 písm. b) tr. ř.

§ 259 odst. 3 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze z podnětu odvolání obžalované P. A. D. podle § 258 odst. 1 písm. b), e), f) tr. ř. zrušil v celém rozsahu rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 10. 2023, sp. zn. 16 T 2/2023, a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obžalovanou P. A. D. shledal vinnou přečinem zneužití postavení v obchodním styku podle § 255a odst. 1 tr. zákoníku, uložil jí trest a rozhodl o nároku poškozené společnosti R. S. s. r. o., na náhradu škody; současně podle § 256 tr. ř.

zamítl odvolání poškozené společnosti R. S. s. r. o.

I.

Rozhodnutí soudu prvního stupně

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích byla obžalovaná P. A. D. uznána vinnou přečinem zneužití postavení v obchodním styku podle § 255a odst. 1 tr. zákoníku a odsouzena podle § 255a odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání dvanácti měsíců, jehož výkon jí byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu dvou let a šesti měsíců. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku byl obžalované uložen peněžitý trest ve výměře 150 denních sazeb po 1 000 Kč, celkem tedy 150 000 Kč. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obžalované uložena povinnost nahradit škodu poškozené R. S. s. r. o. ve výši 696 133 Kč, a se zbytkem uplatněného nároku byla poškozená podle § 229 odst. 2 tr. ř. odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Trestné činnosti se obžalovaná podle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustila jednáním uvedeným ve výroku tohoto rozsudku spočívajícím v tom, že v období od 12. 1. 2020 do 21. 2. 2020 na blíže nezjištěném místě jako jednatelka společnosti R. S. s. r. o. (dále jen „R. S.“), s předmětem podnikání pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor a dále výrobou, obchodem a službami neuvedenými v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona nemovitostí, a současně jako jednatelka společnosti R. r. s., s. r. o. (dále jen „R. r. s.“), s předmětem podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a oceňování majetku pro věci nemovité, správa vlastního majetku, pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor, ve které jako společník držela 100% obchodní podíl, se záměrem získat pro společnost R. r. s. neoprávněný finanční prospěch ve formě provize za zprostředkování prodeje nemovitostí, sjednala jménem a na účet společnosti R. S. smlouvy o zprostředkování prodeje nemovitostí mezi touto společností a vlastníky níže specifikovaných nemovitostí, jménem společnosti tyto vložila pomocí svého jedinečného přístupu do realitního portálu R., následně tyto bez ekonomického důvodu, v rozporu se zájmy společnosti, nechala z tohoto realitního portálu vymazat a současně inzerci týkající se zprostředkování prodeje totožných nemovitostí nechala do portálu vložit jakožto obchodní případy společnosti R. r. s., které nabízela a realizovala jménem a na účet této společnosti, přičemž poté dala podnět k uzavření smlouvy o zprostředkování – rezervace mezi společností R. r. s. jako zprostředkovatelem, vlastníkem nemovitosti a zájemcem, která následně vedla k uzavření kupní smlouvy mezi vlastníkem nemovitosti a zájemcem. Uvedenými navazujícími kroky postoupila práva a povinnosti ze smlouvy ze společnosti R. S. na společnost R. r. s., resp. společnost R. P. I, s. r. o. (dále jen „R. P. I“), které vstoupily namísto R. S. a staly se smluvní stranou postoupené smlouvy (tzv. postoupení smlouvy podle § 1895 odst. 1 o. z.), a takový postup byl na úkor společnosti R. S., neboť na základě takto postoupených smluv pak společnost R. r. s., v jednom případě pak společnost R. P. I, s. r. o., jako zprostředkovatelé prodeje nemovitostí, inkasovaly provize, které by bez výše popsaného protiprávního postoupení smluv náležely společnosti R. S. Konkrétně tak jednala v obchodních případech:

- rodinného domu v Ch., inzerát vložen dne 1. 10. 2019 za společnost R. S., zastoupenou obžalovanou, dne 12. 1. 2020 byl inzerát smazán a vložen za společnost R. r. s., zastoupenou obžalovanou, poté na základě kupní smlouvy ze dne 27. 8. 2020 provize sjednána na částku 240 000 Kč, dne 2. 4. 2020 první část provize byla kupujícími Z. H. a jeho manželkou P. H. zaslána na účet zprostředkovatele R. r. s., č. účtu XY ve výši 150 000 Kč a druhá část provize ve výši 90 000 Kč byla zaslána dne 10. 3. 2021 z advokátní úschovy na stejný účet zprostředkovatele R. r. s.,

- rodinného domu v D., inzerát vložen dne 3. 2. 2020 za společnost R. S., zastoupenou obžalovanou, poté dne 13. 2. 2020 byl vymazán a tentýž den byl vložen za společnost R. r. s., zastoupenou obžalovanou, následně na základě smlouvy o zprostředkování ze dne 13. 5. 2020

byla sjednána provize na částku 80 000 Kč, která byla v této výši zaslána kupujícím M. F., dne 13. 5. 2020 na účet zprostředkovatele R. r. s., č. účtu XY,

- rodinného dům v Ú., inzerát vložen dne 13. 12. 2019, za společnost R. S., zastoupenou obžalovanou, poté dne 13. 2. 2020 byl inzerát smazán a tentýž den byl vložen za společnost R. r. s., zastoupenou obžalovanou, následně na základě smlouvy o zprostředkování ze dne 17. 7. 2020 byla provize sjednána na částku 150 000 Kč, kterou kupující T. C. zaslal dne 23. 7. 2020 na účet společnosti R. r. s., č. účtu XY ve výši 100 000 Kč, a zbývající část provize ve výši 50 000 Kč uhradil z účtu advokátní úschovy,

- stavebního pozemku v Ch., inzerát vložen dne 22. 10. 2019 za společnost R. S., zastoupenou obžalovanou, poté dne 13. 2. 2020 byl inzerát smazán a dne 21. 2. 2020 vložen za společnost R. r. s., zastoupenou obžalovanou, přičemž pozemek po rozdělení na dvě části byl zakoupen K. Č., která následně na základě smlouvy o zprostředkování ze dne 9. 4. 2020 uhradila sjednanou provizi ve výši 59 460 Kč na účet zprostředkovatele R. r. s. a druhou část pak zakoupili J. T. a P. T., kteří na základě smlouvy o zprostředkování ze dne 29. 5. 2020 uhradili zprostředkovateli společnosti R. r. s. první část provize ve výši 51 773 Kč ze svého účtu a druhou část provize ve výši 30 000 Kč z účtu advokáta D. M.,

- zahrady v O. L., inzerát vložen dne 2. 8. 2019 za společnost R. S., zastoupenou obžalovanou, poté dne 13. 2. 2020 byl inzerát zrušen a tentýž den vložen za společnost R. r. s., zastoupenou obžalovanou, ovšem podle smlouvy o úschově finančních prostředků a svěření listin je uveden jako zprostředkovatel prodeje společnost R. P. I, zastoupená jednatelkou obviněnou, poté provize sjednaná ve výši 20 000 Kč byla kupující L. J. prostřednictvím advokátní úschovy P. T. jako uschovatelem vyplacena na účet zprostředkovatele společnosti R. P. I,

- pozemku V. J., inzerát vložen dne 9. 1. 2020 za společnost R. S., zastoupenou obžalovanou, poté dne 13. 2. 2020 inzerát smazán a tentýž den vložen za společnost R. r. s., zastoupenou obžalovanou, a poté na základě smlouvy o zprostředkování ze dne 20. 2. 2020 sjednaná provize ve výši 80 000 Kč byla následně kupujícími L. P. a A. P. dne 24. 2. 2020 zaslána na účet zprostředkovatele společnosti R. r. s.,

- rodinného domu S., inzerát vložen dne 25. 11. 2019 za společnost R. S. zastoupenou obžalovanou, poté dne 13. 2. 2020 inzerát smazán a tentýž den vložen za společnost R. r. s., zastoupenou obžalovanou, a na základě smlouvy o zprostředkování ze dne 15. 4. 2020 sjednaná provize ve výši 50 000 Kč zaslána kupujícím M. M. na účet zprostředkovatele R. r. ve výši 40 000 Kč a část ve výši 10 000 Kč předána v hotovosti obviněné.

V důsledku toho jednáním obžalované společnosti R. S. nezískala výše uvedené provize bez odečtení nákladů za zprostředkování prodeje těchto nemovitostí, ale inkasovala je společnost R. r. s., respektive v jednom případě společnosti R. P. I, čímž způsobila společnosti R. S. škodu ve výši nejméně 696 133 Kč a současně získala pro společnost R. r. s. prospěch v této výši.

II.

Odvolání obviněné a poškozené

3. Proti rozsudku podaly obžalovaná prostřednictvím svého obhájce a poškozená prostřednictvím zmocněnce v zákonné lhůtě odvolání.

4. Odvoláním obžalované P. A. D. je rozsudek napadán ve všech výrocích. Podstatou jejích námitek je opakování její obhajoby, že jednotlivé obchodní případy nebyly vůbec v majetku poškozené, ale v jejím, a pokud i ano, přešly na základě dohody a smlouvy se svědkem M. S. uzavřené dne 6. 1. 2020

ze společnosti R. S. na ni. To by měla potvrdit i svědkyně P. T. a potvrdila to svědkyně A. D. Co se týče způsobené škody, považuje její výši za nesprávnou, neboť nebyly od vyplacených provizí odečteny výdaje s nimi spojené. Tyto dále rozvádí s tím, že výsledný efekt z provizí ze všech sedmi v rozsudku uvedených zakázek činí 16 689 Kč, resp. při prodělečnosti dvou z nich v částce 22 000 Kč (skutek 1 a 5) byl dokonce záporný. Na podporu svých argumentů navrhla vyslechnout svědky P. T., advokátku, M. K., pracovníka společnosti R. a Ž. B. Dále navrhla provést důkaz fakturami, přehledy plateb (36 příložených listů) a úplným výpisem z obchodního rejstříku poškozené společnosti, jakož i přehledem společností M. S.

5. Následně své odvolání obžalovaná doplnila o obsáhlou argumentaci, že došlo k podstatné vadě řízení, pokud nebyla vyslechnuta svědkyně P. T., která byla účastna schůzky ohledně jejího odchodu ze společnosti R. S. dne 6. 1. 2020, a to telefonicky. Nebyl podle ní prokázán úmysl, že se chtěla dopustit trestné činnosti a opakuje, že nesouhlasí s výší způsobené škody. Také uložený trest považuje za nepřiměřeně přísný a prakticky likvidační. Dále navrhla, aby se orgány činné v trestním řízení zabývaly, zda účastí v dalších společnostech, které si vzájemně konkurují, se trestné činnosti naopak nedopustil svědek M. S. Toho podezírá ze spáchání různé trestné činnosti a dále rozvádí svůj nesouhlas s hodnocením provedených důkazů soudem prvního stupně. Zdůrazňuje, že trestní právo je nejzazším prostředkem (*ultima ratio*), a proto musí být používáno zdrženlivě, pouze v případech, v nichž prostředky jiných právních odvětví selhávají nebo nejsou efektivní. V této souvislosti odkazuje na zákaz konkurence vyplývající z § 432 odst. 1, 2 a 3 občanského zákoníku, ve kterých je upraven zákaz konkurence a důsledky jeho porušení. Současně přiložila 8 listů výpisů z účtu a 2 faktury vystavené P. T. v roce 2020 a 2021 na částky 28 500 Kč a 64 000 Kč na její společnosti R. P. I a R. r. s., které navrhla provést jako důkaz.

6. Závěrem navrhla, aby Vrchní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Krajskému soudu k novému řízení, případně, aby ji obžaloby zprostil.

7. Odvoláním poškozené R. S. je rozsudek napadán ve výroku o náhradě škody. Jeho podstatou je nesouhlas s přístupem soudu prvního stupně, pokud obžalované uložil poškozené nahradit způsobenou škodu bez daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), neboť podle ní nebylo prokázáno, že společnosti R. r. s. nevznikl nárok na nadměrný odpočet DPH a tedy, že DPH nebylo součástí jejího prospěchu. Pokud jde o společnost R. P. I., ta plátcem DPH nebyla a není. Závěrem proto navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku o náhradě škody zrušil a sám ve věci rozhodl tak, že obžalované bude uloženo, aby nahradila poškozené škodu v částce 751 233 Kč.

III.

Posouzení důvodnosti odvolání

8. Napadený rozsudek je výsledkem řízení, které bylo provedeno podle trestního řádu a nedošlo v něm k žádným podstatným vadám, které by mohly mít vliv na objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obžalované na obhajobu. Krajský soud provedl dokazování v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř., tedy v rozsahu, aby bylo možno učinit správné skutkové i právní závěry. Důkazy potřebné pro zjištění toho, zda se stal skutek, zda ho spáchala obžalovaná, z jakých pohnutek, jaké jsou okolnosti mající vliv na škodlivost činu pro společnost, jaké jsou osobní poměry obžalované, jaký je následek - výše způsobené škody a co vedlo k trestné činnosti nebo umožnilo její spáchání, byly opatřeny převážně již v přípravném řízení a posléze provedeny v zákonem předepsané formě v hlavním líčení. Tyto důkazy soud prvního stupně zhodnotil jednotlivě, ve vzájemných souvislostech i v celém souhrnu způsobem, kterému lze z hlediska ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. a § 125 odst. 1 tr. ř. vytknout pouze závěr o výši získaného prospěchu, jak bude uvedeno dále. Rozhodně však žádný významný důkaz nebo okolnost nepominul, nehodnotil v rozporu s jeho obsahem a z důkazů, vyjma již uvedené výše prospěchu, nevyvodil závěry, které z nich logicky nevyplývají. Skutková zjištění, která krajský soud učinil, jsou tedy s uvedenou výjimkou správná a úplná. To se týká nejen

skutečností charakterizujících objektivní stránku trestného činu, zejména místa, času a způsobu provedení, ale i skutečností charakterizujících stránku subjektivní, tj. zavinění obžalované.

9. Námitkám obžalované P. A. D. obsaženým v podaném odvolání, které jsou v zásadě opakováním její obhajoby uplatněné již v řízení před soudem prvního stupně, proto nemohl Vrchní soud v Praze, vyjma již zmiňované výše prospěchu, přisvědčit. Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku s obhajobou obžalované zcela vyčerpávajícím způsobem podrobně a přesvědčivě vypořádal, v bodech 25 až 60 vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení a proč obžalovanou navržené doplnění dokazování výsledkem svědkyně P. T. neprovedl. Odvolací soud z důvodu stručnosti na toto příléhavé, zcela vyčerpávající a logické odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se plně ztotožňuje, odkazuje a nad jeho rámec uvádí pouze následující.

10. Jestliže obžalovaná vznáší námitky proti zákonnosti řízení proto, že nebyla vyslechnuta svědkyně P. T., zcela přehlíží, že svědkyně nebyla zbavena mlčenlivosti jednatelem poškozené společnosti R. S., svědkem M. S., jíž poskytovala rovněž právní služby. Proto její výslech, jak správně krajský soud uvádí v bodu 61 odůvodnění rozsudku podle § 99 odst. 2 tr. ř. a § 21 zák. č. 85/1996 Sb. o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, nepřichází v úvahu.

11. Pokud jde o výhrady obžalované proti skutkovým zjištěním, pro její obhajobu je příznačné, že přehlíží důkazy a skutečnosti usvědčující povahy, které soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku vyjmenovává a pečlivě hodnotí. Snaží se je bagatelizovat, vytrhovat z celého komplexu a činit závěry, které z nich logicky nevyplývají. To se týká zejména výpovědí svědků M. S., P. F., V. K., M. C., M. M., svědků - majitelů prodávaných nemovitostí a jimi vydaných listin o prodeji nemovitostí, listin poskytnutých společnostmi R. S. a R., týkajících se pracovního vztahu obžalované ke společnosti R. S., včetně jejího odměňování, hrazení nákladů společností a zadávání zakázek do systému R., listin týkajících se společnosti R. r. s., R. P. I a bankovních výpisů z účtů společností obžalované. Jestliže z těchto důkazů soud prvního stupně na základě provedeného dokazování dovodil, že se obžalovaná dopustila jednání uvedeného ve výroku tohoto rozsudku, jde o závěr správný a důkazně podložený.

12. Tvrzení obžalované, že inkriminované zakázky byly jejím majetkem, vyvrací vedle již citovaných výpovědí svědků M. S. a V. K. i samotný fakt, že pobírala od společnosti R. S. čistou mzdu ve výši 60 000 Kč měsíčně, zatímco v hlavním líčení uváděla, že její nynější čistý měsíční příjem činí 50 000 Kč a před odvolacím soudem dokonce 30 000 Kč. Za tohoto stavu by její odchod ze společnosti R. S. postrádal jakoukoliv logiku. Zejména pokud převzala zakázky, které jak sama uvádí, byly prodělečné a výsledný efekt z celkové provize 761 233 Kč byl prodělek ve výši 5 000 Kč.

13. Stejně tak liché je tvrzení obžalované, že poznámky svědka M. S. založené ve spisu představují dohodu ze dne 6. 1. 2020. Zcela zjevně jde totiž o úvahy svědka o budoucí další spolupráci s obžalovanou či její ukončení. V každém případě však z textu vyplývá výslovně termín červen 2020 a podmínka vypořádání dluhu.

14. O tom, že k žádné dohodě mezi obžalovanou a svědkem M. S. dne 6. 1. 2020 nedošlo, svědčí i e-mail P. T., zasláný obžalované dne 8. 1. 2020, ve kterém jí zasílá koncept oznámení o odstoupení z funkce jednatelky společnosti R. S. s dotazem, zda by bylo možné se dohodnout na datu 1. 2. 2020, nebo budou čekat na lhůtu. Právě toto oznámení obžalovaná P. A. D. dne 20. 1. 2020 společnosti R. S. doručila. Rovněž e-mail P. T. ze dne 19. 7. 2020, ve kterém zasílá obžalované krátce po zahájení jejího trestního stíhání (30. 6. 2022) návrhy „Dohody o zřízení zakazu zcizení a zakazu zatížení podílu ve společnosti s ručením omezeným“ (dále jen „Dohoda“) a „Smlouvy o budoucí smlouvě o převodu části obchodního podílu ve společnosti s ručením omezeným“ (dále jen „Smlouva“), obhajobě obžalované nesvědčí. Z obsahu textů, ve kterých jsou termíny 29. 2. 2020 (čl. 4.1 Dohody) a 10. 1.

2020 (čl. II. Smlouvy) je zřejmé, že záměrem bylo v případě podpisu svědkem M. S. antidatování obou dokumentů a vzbuzení dojmu, že mezi obžalovanou a svědkem M. S. skutečně k dohodě došlo.

15. V neposlední řadě pak jde i o název nově založené společnosti obžalované R. r. s., jehož účelem bylo nepochybně vyvolat v klientech společnosti R. S. dojem, že jde o společnost totožnou. To ostatně nepřímo potvrzuje i svědkyně M. C.

16. Pochybení se však krajský soud, jak opodstatněně namítá obžalovaná, dopustil, když za prospěch, který získala, považuje součet všech vyplacených provizí. A byť je nepochybné, že poškozená R. S. některé náklady spojené se sedmi inkriminovanými zakázkami hradila, např. fakturu ve výši 27 563,80 Kč za video vyhotovené svědkem M. M. (skutek pod bodem 1), další konkrétní náklady hrazené společností R. S., popř. holdingem svědka M. S. po jednotlivých zakázkách, zjištěny nebyly. Přitom je nepochybné, že určitou část nákladů spojených se zakázkami nesla i obžalovaná, když např. inzerát u skutku 2 byl vložen 3. 2. 2020 a vymazán již po devíti dnech a inzerát u skutku pod bodem 6 vložen 9. 1. 2020 a vymazán 13. 2. 2020. Ostatně všechny inkriminované zakázky byly realizovány až s větším odstupem času, některé až po 1. 7. 2020 a náklady spojené např. s advokátní úschovou proto musela hradit obžalovaná. O tom ostatně svědčí i doklady o platbách společnosti R. r. s., včetně faktur P. T., předložených obžalovanou spolu s odvoláním, jimiž odvolací soud provedl při veřejném zasedání důkaz. Ani z nich však nevyplývá, které konkrétní zakázky společnosti R. r. s. se týkaly. Za této situace je závěr krajského soudu uvedený ve výroku napadeného rozsudku, že výše vyplacených provizí představuje prospěch společnosti R. S., nesprávný a krajský soud takto výši získaného prospěchu neměl specifikovat. Zvláště, když k naplnění skutkové podstaty přečinu zneužití postavení v obchodním styku podle § 255a odst. 1 tr. zákoníku postačí jen úmysl si prospěch opatřit, jak správně uvedl soud prvního stupně v bodu 76 odůvodnění rozsudku. Lze tedy uzavřít, že závěr krajského soudu, že se obžalovaná P. A. D. dopustila jednání ve výroku napadeného rozsudku uvedeného, má vyjma uvedeného prospěchu v provedených důkazech oporu a námitky obžalované proti němu v tomto směru nejsou důvodné.

17. Pokud jde o navrhované doplnění dokazování výsledkem svědků P. T., M. K. a Ž. B., tyto odvolací soud jako nadbytečné zamítl. Výslech advokátky svědkyně P. T. jednak nepřichází z výše uvedených důvodů v úvahu a jednak je z obsahu spisu zcela zřejmé, že je ve velmi blízkém vztahu s obžalovanou, což je patrné zejména z e-mailové korespondence a z výše citovaných konceptů smluv, které měly nepochybně zakrýt trestnou činnost obžalované. Navíc obžalovaná s legendou, že svědkyně P. T. byla přítomna, byť telefonicky, údajně dohodě se svědkem M. S. dne 6. 1. 2020, přichází až po vyhlášení odsuzujícího rozsudku, když předtím nic takového neuváděla.

18. Svědek M. K. by měl podle obžalované pouze vysvětlit, že zakázky „mohly“ být jejím majetkem a svědkyně B., o níž hovořila již v řízení před soudem prvního stupně, by měla vypovídat ke společnosti O-L. R. s. r. o., kterou však svědek M. S. založil až dne 6. 5. 2020. To zjistil odvolací soud z „Veřejného rejstříku podle fyzických osob v angažmá“, kterým provedl při veřejném zasedání důkaz. Je tedy zřejmé, že žádný z navrhovaných svědků pro objasnění této trestní věci nic nového přinést nemůže.

19. S uvedenou výhradou správně zjištěný skutkový stav posoudil krajský soud správně i po stránce právní jako přečin zneužití postavení v obchodním styku podle § 255a odst. 1 tr. zákoníku, což také v napadeném rozsudku pečlivě odůvodnil. Odvolací soud se s tímto odůvodněním plně ztotožňuje, a proto na ně z důvodu stručnosti odkazuje, neboť opakování v něm uvedených argumentů považuje za nadbytečné.

20. Přezkoumán byl rovněž výrok o trestu, a i v něm shledal odvolací soud pochybení. Krajský soud sice uložil obžalované trest odnětí svobody v rámci trestní sazby uvedené v § 255a odst. 1 tr. zákoníku (až na 4 léta), který obžalované podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně

odložil na zkušební dobu pod polovinou zákonného rozmezí (1 až 5 let). Za současného uložení peněžitého trestu, pro který správně shledal zákonné podmínky uvedené v § 67 odst. 1 tr. zákoníku však podle názoru odvolacího soudu vzhledem k dosavadní bezúhonnosti obžalované a přesně nezjištěnému rozsahu prospěchu, postačilo podle zásad uvedených v § 37 až § 39 tr. zákoníku uložení tohoto trestu jako samostatného podle odst. 3 uvedeného zákonného ustanovení. Trest uložený ve výměře 150 denních sazeb, tedy podle § 68 odst. 1 tr. zákoníku v dolní polovině zákonného rozmezí, která činí 20 až 730 celých denních sazeb, dostatečně vyjadřuje povahu a závažnost přečinu obžalované. Výše denní sazby stanovená podle odst. 2 tohoto zákonného ustanovení při dolní hranici zákonného rozmezí (100 až 50 000 Kč), odpovídá osobním i majetkovým poměrům obžalované. Ta při hlavním líčení uváděla čistý měsíční příjem 50 000 Kč, přičemž jejímu tvrzení při veřejném zasedání, že nyní dosahuje čistého příjmu 30 000 Kč odvolací soud neuvěřil. Sama obžalovaná, jak vyplývá z obsahu spisu, se prezentuje jako úspěšná podnikatelka v realitách, zástupkyně R. k. ČR, a je majitelkou čtyř obchodních společností, což vyplývá z „Veřejného rejstříku podle fyzických osob v angažmá“, kterým provedl odvolací soud při veřejném zasedání důkaz. Pokud jde o její majetkové poměry, ze zprávy Československé obchodní banky jsou zřejmé v roce 2022 poměrně značné finanční přesuny v celkové částce cca 400 000 Kč. Stanovení výše denní sazby v částce 1 000 Kč proto nepovažuje odvolací soud rozhodně za likvidační, jak namítá obžalovaná. V ostatních podrobnostech pak odkazuje odvolací soud na odůvodnění této části napadeného rozsudku, ve které se krajský soud uložím trestu včetně peněžitého trestu zabýval (body 62 až 70).

21. K výroku o náhradě škody musí odvolací soud především uvést, že z připojení poškozené R. S. k trestnímu řízení je zřejmé, že uplatnila nikoliv nárok na náhradu škody, ale nárok na vydání bezdůvodného obohacení. Jeho výše rovnající se prospěchu společnosti R. r. s. a R. P. I však zjištěna nebyla a za této situace měl krajský soud poškozenou R. S. podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázat s celým uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Z tohoto důvodu se odvolací soud námitkou poškozeného týkající se nepřiznané DPH ani nezabýval.

22. Z důvodů výše uvedených nejasných skutkových závěrů, pokud jde o výši majetkového prospěchu, nepřiměřenosti uloženého trestu a nesprávného výroku o náhradě škody, proto odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), e), f) tr. ř. v celém rozsahu zrušil a poté, co částečně doplnil dokazování listinami předloženými obžalovanou a výpisy z Veřejného rejstříku angažovanosti fyzických osob, sám ve věci znovu rozhodl. To znamená, že odvolací soud napravil pochybení soudu prvního stupně, upravil jeho skutková zjištění, pokud jde o majetkový prospěch a uznal obžalovanou vinnou shodně jako krajský soud přečinem zneužití postavení v obchodním styku podle § 255a odst. 1 tr. zákoníku, když, jak správně uvedl krajský soud, k naplnění jeho skutkové podstaty stačí úmysl opatřit sobě nebo jinému prospěch. Další dokazování za účelem zjištění výše tohoto prospěchu, které by znamenalo vrácení této věci krajskému soudu k dalšímu řízení, odvolací soud nepovažoval za potřebné, navíc má pochybnosti, zda lze vůbec z účetních podkladů společnosti R. S. tuto přesnou výši stanovit.

23. Jestliže znovu rozhodl o vině obžalované P. A. D., musel odvolací soud znovu rozhodnout i o trestu, který jí za spáchaný přečin uloží. Přitom vycházel ze zásad uvedených v § 37 až § 39 tr. zákoníku a při úvahách výše rozvedených uložil obžalované peněžité trest ve shodné výměře jako soud prvního stupně, avšak jako trest samostatný. Takto uložený trest považuje Vrchní soud v Praze vzhledem k osobě obžalované a okolnostem případu za dostatečný, aby jím bylo dosaženo účelu trestu, tj. generální a individuální prevence, ale i úlohy represe.

24. Pokud jde o uplatněný nárok poškozené R. S. na náhradu škody, nezbylo odvolacímu soudu než ji odkázat podle § 229 odst. 1 tr. ř. na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť zjištění výše bezdůvodného obohacení obžalované by znamenal další obsáhlé dokazování, které by podstatně protáhlo trestní řízení.

25. Odvolání poškozené společnosti R. S. proto odvolací soud podle § 256 tr. ř. zamítl.